

Arrest

nr. 106 518 van 9 juli 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Eritrese nationaliteit te zijn, op 18 april 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 19 maart 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 mei 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 juni 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. SWIJSEN, die loco advocaat J. GARCIA verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché H. JONCKHEERE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster kwam volgens haar verklaringen op 21 januari 2013 het Rijk binnen en diende op diezelfde dag een asielaanvraag in. Op 19 maart 2013 werd een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissing.

1.2. De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaarde de Eritrese nationaliteit te bezitten, afkomstig te zijn uit Areza en te behoren tot de etnische groep Tigriinya.

U werd op 20 oktober 1988 (volgens de Gregoriaanse kalender verder G.K.) geboren in Areza en verhuisde toen u een baby van enkele maanden oud was samen met uw beide ouders in 1988 naar de hoofdstad Addis Ababa. U woonde in de buurt Mesalemi in Kotebe (Addis Ababa) met uw beide ouders en de babysitter, H. M.. Toen u 2 jaar oud was, in 1990 (G.K.), scheidden uw ouders en besloot uw moeder terug te keren naar Eritrea. U bleef achter bij uw vader, Y. G., en de babysitter in de buurt Mesalemi in Kotebe (Addis Ababa). Uw vader huwde met de babysitter, H. M., toen u 3 jaar oud was. In 1996 (G.K.) toen u 8 jaar oud was stierf H. M. in u onbekende omstandigheden. Uw vader werd er van beschuldigd H. M. gedood te hebben doch hij ontkende. Desalniettemin werd hij opgesloten in de Kalitegevangenis te Addis Ababa van 1996 (G.K.) tot 2006 (G.K.). Toen u 8 jaar oud was stopte u naar school te gaan omdat er u gezegd werd dat u beter thuis kon blijven aangezien de familieleden van het dodelijke slachtoffer zich op u zouden kunnen wreken. In 1996 (G.K.) verhuisde u op 8-jarige leeftijd naar de buurt Luke in Kotebe (Addis Ababa) alwaar u introk bij een Ethiopische collega van uw vader, Z., en zijn echtgenote. Via deze mensen leerde u het pinkstergeloof kennen en ging u het aanhangen. Uw vader werd in de gevangenis ook aanhanger van het pinkstergeloof. Nadat uw vader in 2006 (G.K.) de gevangenis verliet trok uw vader in in de woning van zijn voormalige collega Z. de buurt Luke in Kotebe (Addis Ababa). Ongeveer 2 maanden nadat uw vader de gevangenis verliet besloten u en uw vader naar Eritrea te verhuizen om (1) uw moeder te zoeken en (2) omdat Eritrea jullie land van herkomst is. In 2006 (G.K.) verliet u Addis Ababa met uw vader en reisden jullie naar Areza (Eritrea). U wilde uw moeder ontmoeten en vervoegen. Daarenboven wilden u en uw vader naar Eritrea terugkeren omdat het jullie land van herkomst is. Na een verblijf van 4 maanden in Areza werden u en uw vader door functionarissen gevraagd de dienstplicht te vervullen. U vreesde de nationale dienstplicht te moeten vervullen. Aangezien uw moeder onvindbaar bleek in Areza en de inwoners u vertelden dat uw moeder naar haar broer Y. in Tesenay vertrok (p. 10) besloten u en uw vader, na een verblijf van 5 maanden in Areza, in 2007 (G.K.) naar Tesenay te reizen alwaar de broer van uw moeder, Y., woonde. Y. vertelde u dat uw moeder lange tijd geleden naar Soedan trok. U verbleef gedurende 3 maanden in Tesenay. Uw vader kende steeds problemen met soldaten omwille van zijn pinkstergeloof aangezien hij een welbekend lid was van de pinksterkerk. U kon uw pinkstergeloof in Eritrea niet in vrijheid beleven aangezien het pinkstergeloof in Eritrea verboden is. U kende problemen met soldaten, functionarissen en burgers omwille van uw geloof in de pinksterkerk. Burgers informeerden de Eritrese autoriteiten dat u en uw vader een illegaal geloof belijden. In 2007 (G.K.) verliet u Tesenay samen met uw vader en reisde u en uw vader richting Soedan. Echter, in het Eritrees-Soedanees grensgebied werden u en uw vader onder dwang van een vuurwapen gekidnapt door een groepering, Rashaida genaamd. U en uw vader werden gescheiden en u werd gedurende 6 maanden vastgehouden in de jungle door deze groepering die losgeld eiste voor u. U slaagde erin te ontsnappen nadat er een vuurgevecht uitbrak. U zocht vruchteloos naar uw vader en ondernam een tocht door de woestijn. In 2008 (G.K.) arriveerde u in Libië. U begon te werken als huishoudster in Libië. In Libië werd u verkracht en u raakte zwanger. U besloot Libië te verlaten. In 2012 ondernam u een bootreis en arriveerde u eind 2012 in Italië. Na een verblijf van 20 dagen in Italië arriveerde u op 21 januari 2013 per auto in België. Op 21 januari 2013 vroeg u asiel aan. U moet binnenkort bevallen van uw eerste kind.

U legde geen documenten voor om uw asielaanvraag te staven. U was nooit in het bezit van enig identiteitsdocument of verblijfsdocument, noch in Eritrea noch Ethiopië.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een 'gegronde vrees voor vervolging' zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming niet aannemelijk heeft gemaakt.

U beweert over de Eritrese nationaliteit te beschikken, geboren te zijn in Areza en als baby – in 1988 – met uw familieleden naar Addis Ababa te zijn verhuisd. Vervolgens verklaarde u in 2006 Addis Ababa te hebben verlaten en teruggekeerd te zijn naar Eritrea om (1) uw moeder te zoeken en (2) omdat Eritrea uw land van herkomst is. U besloot Eritrea vervolgens te verlaten nadat u problemen kende met de autoriteiten omwille van uw geloofsovertuiging tot de pinksterkerk.

Er dient opgemerkt te worden dat u er tijdens uw gehoor voor het CGVS niet in slaagt uw beweerde Eritrese nationaliteit aannemelijk te maken.

Ten eerste legde u diverse vage, onverenigbare en foutieve verklaringen af met betrekking tot uw beweerde Eritrese nationaliteit, de door u beweerde Eritrese nationaliteiten van uw beide ouders alsook over de migratiegeschiedenis van u en uw familieleden.

Zo verklaarde u bij aanvang van uw gehoor voor het CGVS (zie gehoorverslag CGVS dd. 5 maart 2013) dat u de Eritrese nationaliteit bezit (p. 3), dat u nooit andere nationaliteiten bezat dan de Eritrese (p. 3), dat uw moeder de Eritrese nationaliteit bezit (p. 3), dat uw vader de Eritrese nationaliteit bezit (p. 3) en dat uw beide ouders nooit andere nationaliteiten dan de Eritrese hebben bezeten (p. 3). U verklaarde in dit verband dat uw vader in het bezit was (geweest) van een Eritrese identiteitskaart (p. 14) en u verklaarde herhaaldelijk te vermoeden dat uw vaders Eritrese identiteitskaart werd uitgereikt in Areza alvorens jullie in 1988 (G.K.) naar Addis Ababa verhuisden (p. 14-15). Echter, uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratief dossier blijkt echter dat de Eritrese onafhankelijkheidsstrijd in 1991 afliep en dat Eritrea in 1993 onafhankelijk werd van Ethiopië. Wanneer de interviewer van het CGVS u hierop achtereenvolgens opwierp "Toen u van Areza naar Addis Ababa verhuisde [in 1988] was Eritrea en Ethiopië nog steeds één land?" (p. 15) en "De identiteitskaart die uw vader in 1988 bezat was dus een Ethiopische identiteitskaart?" (p. 15) repliceerde u respectievelijk "Dat zou kunnen zijn maar nu heet het Eritrea" (p. 15) en "Ik ben niet zeker" (p. 15). Uit bovenstaande informatie vloeit dus voort dat zowel u, uw moeder als uw vader bij jullie verhuis in 1988 (G.K.) van Areza naar Addis Ababa de Ethiopische nationaliteit bezaten. Hoewel u verklaarde dat uw vader de door u aangehaalde Eritrese identiteitskaart overal vertoonde (p. 14) verklaarde u deze identiteitskaart – die vóór 1988 (E.K.) in Areza zou afgeleverd zijn - zelf nooit gezien te hebben (p. 14). U verklaarde niets te weten over deze Eritrese identiteitskaart (p. 14), u kon geen beschrijving geven van deze Eritrese identiteitskaart (p. 14) en u verklaarde de kleur van deze Eritrese identiteitskaart niet te kunnen beschrijven (p. 14). Wanneer de interviewer van het CGVS u vervolgens vroeg "Weet u of uw vader na de onafhankelijkheid van Eritrea in 1991 (sic) stappen ondernam om de Eritrese nationaliteit te verwerven? Jullie woonden in Addis Ababa?" (p. 15) verklaarde u niet te denken dat uw vader stappen ondernam om de Eritrese nationaliteit te verwerven (p. 15) hetgeen impliceert dat uw vader, die – evenals uzelf en uw moeder – bij geboorte de Ethiopische nationaliteit bezat na de onafhankelijkheid van Eritrea een Ethiopisch staatsburger bleef. Uit informatie waarover het CGVS beschikt blijkt namelijk het volgende "Ethiopian law was clear that those who took up the option of Eritrean citizenship could not then have dual nationality—they could not retain their Ethiopian citizenship. Most Ethiopians of Eritrean heritage had a clear right to Eritrean citizenship, and this was a criterion for their voting in the 1993 referendum on Eritrean independence. At that time, however, Eritrea was a province of Ethiopia; an option to formally take up Eritrean citizenship could only be exercised after independence was won. Most of these Ethiopians whose habitual residence was outside Eritrea had not taken steps either to renounce their Ethiopian citizenship or to affirm their citizenship in post-independence Eritrea after the referendum." (zie informatie in administratief dossier). Wanneer de interviewer van het CGVS u vervolgens expliciet vroeg "Hoorde u of uw vader deelnam aan het referendum voor onafhankelijkheid dat werd gehouden?" (p. 15) paste u uw verklaringen echter aan en verklaarde u eerst te denken dat uw vader deelnam aan het referendum (p. 15) waarna u verklaarde dat uw vader u vertelde dat hij effectief deelnam aan het referendum over de onafhankelijkheid van Eritrea (p. 15). Uit informatie waarover het CGVS beschikt blijkt echter dat "Wie na 1992 de Eritrese nationaliteit wilde gebruiken, moest in 1993 aan het onafhankelijkheidsreferendum deelnemen en ontving daarvoor een Eritrees identiteitsbewijs" (zie informatie in het administratief dossier) hetgeen zou impliceren dat uw vader het Eritrese staatsburgerschap zou aangenomen hebben en bijgevolg verzaakt zou hebben aan de Ethiopische nationaliteit (cf. supra). U verklaarde echter niet te weten of uw vader naar aanleiding van zijn door u beweerde deelname aan het referendum Eritrese identiteitsdocumenten verkreeg (p. 16). U verklaarde aanvankelijk niet te weten of u vader - naast de door u beweerde Eritrese identiteitskaart uitgegeven vóór 1988 – ooit andere identiteits- of verblijfsdocumenten in zijn bezit had (p. 14) doch wanneer de interviewer van het CGVS u opwierp "Wij hebben informatie dat Eritrese staatsburgers die in Ethiopië woonden bepaalde verblijfsdocumenten kregen uitgereikt?" (p. 16) paste u uw verklaringen opnieuw aan en repliceerde u "Vader had het" (p. 16). U slaagde er echter niet in deze boutte bewering te staven aangezien u, wanneer u naar een beschrijving werd gevraagd van dit verblijfsdocument, kortweg stelde dat het een kaart was, dat u zich de kleur niet herinnerde, dat u niet meer over dit document kan vertellen, dat u zich de maat van het verblijfsdocument niet herinnert noch zich kan herinneren wat op deze kaart geschreven stond (p. 16). Daarenboven stelde u dat noch uzelf noch uw vader ooit over de zogenaamde "blue card" beschikten (p. 22) en op de vraag "Kent u de zogenaamde "blue card"?" (p. 22) antwoordde u naast de kwestie (p. 22) hoewel uit informatie waarover het CGVS beschikt blijkt dat

personen die de Eritrese nationaliteit bezitten en woonachtig zijn in Ethiopië zich – net als alle andere buitenlanders – dienen te registreren bij de autoriteiten en zij een verblijfsvergunning oftewel blauwe kaart ontvangen (zie informatie in administratief dossier). Het is enigszins opmerkelijk dat u deze blauwe kaart niet blijkt te kennen. Wanneer de interviewer van het CGVS u vervolgens opwierp “U zei eerder dat uw vader slechts één identiteits- of verblijfsdocument had, meer bepaald de Eritrese identiteitskaart uitgereikt vóór 1988? Nu vertelt u dat uw vader meer dan één document had?” (p.16) veranderde u uw eerdere verklaringen en stelde u dat uw vader inderdaad 2 documenten bezat (p.16) waaronder een document dat stelt dat uw vader deelnam aan het referendum en Eritrees staatsburger is (p. 16-17) hetgeen ingaat tegen uw eerdere verklaringen waarbij u beweerd had niet te weten of uw vader naar aanleiding van zijn deelname aan het referendum al dan niet documenten verkreeg (p. 16). De vaststelling dat u uw verklaringen voortdurend aanpast naargelang de interviewer van het CGVS u confronteert met landeninformatie ondermijnt in ernstige mate de geloofwaardigheid van uw verklaringen. Wat betreft uw verhuis naar Eritrea in 2006 (G.K.) verklaarde u op de vraag “Met welke documenten kon u de Eritrese grens overschrijden?” (p. 12) aanvankelijk dan weer dat jullie geen documenten hadden maar dat u via bemiddeling van het Rode Kruis de oversteek kon maken (p. 12) hetgeen ingaat tegen uw latere verklaringen (cf. supra). U kon daarenboven niet minimaal toelichten welke regelingen getroffen werden om uw reis naar Eritrea te faciliteren (p. 13). Gevraagd “Hoe precies regelde u uw vertrek naar Eritrea met het Rode Kruis? U was toen al 18 jaar? U diende reis- en identiteitsdocumenten te bezitten om de grens over te steken?” (p. 13) repliceerde u dat uw vader het volledige proces regelde en dat u niet weet wat uw vader precies regelde (p. 13).

Daarnaast is het merkwaardig dat u verklaarde dat uw moeder in 1990 (G.K.) – toen u 2 jaar oud was - Addis Ababa verliet, u als 2-jarig kind achterliet en terugkeerde naar Eritrea (p. 8) doch dat u verklaarde niet te weten waarheen uw moeder precies ging in Eritrea (p. 8) noch te weten waarom ze haar 2-jarig kind achterliet (p. 8). U verklaarde in dit verband dat u sinds uw moeders vertrek in 1990 (G.K.) geen contact meer met uw moeder had (p. 8) noch telefonisch (p. 8) noch per brief (p. 8), noch elektronisch (p. 8) noch via andere kanalen (p. 8). Nochtans verklaarde u dat u in 2006 (G.K.) met uw vader naar Eritrea terugkeerde om uw moeder te vervoegen (p. 7-8), dat de reden van uw terugkeer naar Eritrea was omdat u uw moeder wilde ontmoeten (p. 9) en dat u naar Eritrea ging om uw moeder te zoeken (p. 10 en 20) hetgeen toch merkwaardig is gezien u in het geheel geen contact met uw moeder onderhield tussen 1990 en 2006 (G.K.), een periode van 16 jaar. Ook wat betreft uw verklaring dat uw moeder momenteel in Soedan zou zijn (p. 8) legde u erg vage verklaringen af. Zo verklaarde u niet zeker te zijn dat uw moeder in Soedan is (p. 8), niet te weten wanneer uw moeder naar Soedan zou gegaan zijn (p. 9) en slechts te weten dat het “lange tijd geleden” (p. 9) was. U verklaarde voorts “geen idee” te hebben waarom uw moeder Eritrea verliet en besloot naar Soedan te gaan (p. 21). Gevraagd of Y., de broer van uw moeder u wist te vertellen waarom uw moeder naar Soedan ging (p. 21) - aangezien u eerder beweerde Y. opgezocht te hebben in Tesenay op zoek naar uw moeder (p. 9) – verklaarde u dit niet te weten omdat uw vader Tigrinya gesproken zou hebben met Y. (p. 21) en u dit niet begrijpt (p. 21). De vaststelling dat u naar Tesenay in Eritrea zou gereisd hebben met uw vader omdat u steeds naar uw moeder vroeg (p. 21) en haar broer omwille van deze zoektocht bezocht doch niet weet waarom en wanneer uw moeder Eritrea verliet (p. 21) komt dan ook weinig doorleefd en weinig geloofwaardig over. Vervolgens verklaarde u dat u samen met uw vader in 2006 (G.K.) naar Eritrea trok omdat Eritrea uw land is (p. 10) en omdat u en uw vader naar Eritrea wilden verhuizen omdat Eritrea vrij zou zijn nu het onafhankelijk was (p. 20) en uw vader wilde terugkeren naar uw land van herkomst (p. 21). Aangezien u verklaarde dat u enkel het Amhaars en Arabisch machtig was (p. 20 en 22) omdat u met uw vader Amhaars sprak en geen Tigrinya vroeg de interviewer van het CGVS u “Waarom besloot uw vader in 2006 met u naar Eritrea te verhuizen indien zijn dochter niet eens een Eritrese taal sprak?” (p. 20-21) repliceerde u slechts dat jullie uw moeder gingen zoeken (p. 20). De vaststelling dat u wat betreft uw motivatie om vrijwillig terug te keren naar Eritrea slechts melding maakte van (1) uw wens om uw moeder te zoeken en (2) Eritrea uw land van herkomst was komt weinig waarschijnlijk over aangezien uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratief dossier het volgende blijkt: “Eritrea marked 20 years of independence in 2011, but its citizens remain victimized by one of the world’s most repressive governments. They suffer arbitrary and indefinite detention; torture; inhumane conditions of confinement; restrictions on freedom of speech, movement, and belief; and indefinite conscription and forced labor in national service.” De vaststelling dat u verklaarde dat noch uzelf noch uw vader ooit de dienstplicht vervulden in Eritrea (p. 28) en u en uw vader het in Eritrea pinkstergeloof belijden (p. 22) dat in Eritrea verboden is (p. 27) maakt het dan ook bevreemdend dat u en uw vader vrijwillig zouden terugkeren naar Eritrea. Uw verklaring dat u en uw

vader niet op de hoogte waren van het feit dat het pinkstergeloof verboden is in Eritrea is weinig aannemelijk (p. 27). Uw vrijwillige terugkeer naar Eritrea is des te verrassender daar u verklaarde dat uw enige vrees ten opzichte van Ethiopië is dat (1) u er geen vrijheid kende omdat u geen contact had met de buitenwereld en (2) de familieleden van het dodelijke slachtoffer van uw vader u zouden komen zoeken (p. 28-29) hoewel de babysitter reeds in 1996 (G.K.) het leven liet (p. 11) en toen u gevraagd werd of de familieleden van de babysitter u - tussen 1996 en 2006 (G.K.) - effectief kwamen zoeken (p. 29) u slechts antwoordde "Ik weet niet of ze me al dan niet aan het zoeken waren maar de mensen waarbij ik woonde en mijn vader vertelden me dat ze vreesden dat ik door hen zou gezocht worden" (p. 29). Gevraagd of u er ooit aan dacht tijdens uw verblijf in Ethiopië de Ethiopische nationaliteit aan te vragen (p. 26) repliceerde u van niet omdat u het plan had terug te keren naar Eritrea (p. 26). In dit licht is het dan ook bijzonder merkwaardig dat u, hoewel u uw toekomst in Eritrea zag, zich klaarblijkelijk nooit degelijk informeerde over (het beleid van) Eritrea .

Ten tweede laat uw kennis over uw geboorte- en woonplaats Areza in het bijzonder, en Eritrea in het algemeen te wensen over.

Zo verklaarde u dat u geboren werd in Areza (p. 3) en na een lang verblijf in Addis Ababa (Ethiopië) terugkeerde naar Areza alwaar u in 2006 (G.K.) arriveerde (p. 12) en 5 maanden verbleef (p. 17). Gevraagd of u gedetailleerd kon toelichten waar Areza gelegen is (p. 3) wist u te vertellen dat Areza gelegen is in de Southern Region oftewel Zoba Debub genaamd (p. 3). U verklaarde voorts 4 steden te kennen die in de buurt van Areza gesitueerd zijn, meer bepaald: Mendefera (p. 3), Maimine (p. 3), Tsorona (p. 3) en Dbarwa (p. 3) hetgeen volgens informatie waarover het CGVS beschikt – evenals Areza - allen hoofdsteden van de gelijknamige administratieve subzoba's zijn van Zoba Debub (zie informatie in administratief dossier). Hoewel u weliswaar gedetailleerd de precieze geografische (wind)richtingen kon toelichten van van Mendefera (p. 4), Maimine (p. 4), Tsorona (p. 4) en Dbarwa (p. 4) ten opzichte van Areza kon u bevreemdend genoeg geen enkel dorp of plaats bij naam noemen dat gelegen zou zijn tussen Areza en de stad Mendefera (p. 4 en 5), noemde u louter – en bovendien verkeerdelijk - Mendefera als plaats gelegen tussen Areza en Dbarwa (p. 4-5) (zie informatie in administratief dossier), kon u geen enkel dorp of plaats benoemen die gelegen zou zijn tussen Areza en Maimine (p. 5) en noemde u verkeerdelijk Dekemhare en Segeneiti als dorpen of plaatsen gelegen tussen Areza en Maimine (p. 5) (zie informatie in administratief dossier). U verklaarde voorts geen enkel dorp in de buurt of in de onmiddellijke omgeving van Areza te kunnen benoemen (p. 5) naast de 4 door u genoemde (hoofd)steden van de omliggende subzoba's (cf. supra). Wanneer de interviewer van het CGVS u volgende dorpen opnoemde die zich in de onmiddellijke omgeving van Areza bevinden kon u deze echter niet identificeren als een dorp in de buurt van Areza: Adi Mamen (p. 23), Dembe Amukusti of Dembe Hamukusti (p. 23), Adi Sebaa (p. 23), Adi Samra (p. 23), Adi Deki Mensho (p. 23), Adi Seb Shire (p. 23), Gesa Restu (p. 23), Adi Gutti (p. 23), Seraye (p. 23), Adi Gurda (p. 24), Decorassi (p. 24), Hatsina (p. 24), Zerbien (p. 24), Adi Addebeza (p. 24), Aykobettu (p. 24), Adi Bardu (p. 24), Adi Kelkel (p. 24), Adi Beyani (p. 24), Samharo of Samhar (p. 24), Adi Guagual (p. 24). Vervolgens verklaarde u niets te kunnen vertellen over de media in Eritrea (p. 24), verklaarde u in Eritrea geen namen van kranten (p. 24-25), geen namen van televisiekanalen en geen namen van radiokanalen te kennen (p. 25). U kon geen enkel eiland dat tot het grondgebied van Eritrea behoort benoemen (p. 25), u verklaarde niet te weten of er al dan niet rivieren in Eritrea stromen (p. 25), u verklaarde in de loop van de geschiedenis van Eritrea geen namen van oppositiebewegingen (p. 25), rebellengroepen (p. 25) politieke partijen (p. 25) of milities (p. 25) te kennen (p. 25), gevraagd naar namen van politici en ministers in Eritrea (p. 25) kon u slechts de naam van de president geven en voegde hier aan toe "Aangezien ik geen Tigrinya spreek versta ik het niet [...]"(p. 25) en u kon geen enkele zanger of zangeres uit Eritrea benoemen (p. 25). Wanneer u gevraagd werd iets te vertellen over de oorlog tussen Eritrea en Ethiopië (p. 25-26) maakte u melding van een oorlog in 1998 die ging om een betwiste plaats (p. 26) in de buurt van Zala Albesa doch u kon de plaats die het belangrijkste twistpunt was tussen Ethiopië en Eritrea niet bij naam noemen (p. 26) noch kon u – naast Zala Ambesa – geen andere plaatsen benoemen die betwist werden tussen Ethiopië en Eritrea (p. 26). Ook verklaarde u niets te weten over vredesakkoorden tussen Ethiopië en Eritrea (p. 26). Dat u echter niet op de hoogte bent van gegevens met betrekking tot uw directe, visuele leefomgeving in Areza en essentiële elementen over Eritrea zoals rivieren, politici maar ook gewoon bekende personen in uw land van herkomst, doet vermoeden dat de kennis die u wel etaleert, zoals de namen van de 6 regio's (of zobas) waarin Eritrea wordt verdeeld (p. 4) en de geografische (wind)richtingen van omliggende steden (p. 4) ingestudeerd is. Uw verantwoording voor uw onwetendheden, namelijk dat u niet lang in Areza (p. 5) en bij uitbreiding

Eritrea gewoon heeft – slechts 8 maanden van 2006 tot 2007 (G.K.) - kan echter niet verklaren waarom uw kennis over Areza en Eritrea dermate lacunair en theoretisch is. Daarnaast is het evenzeer merkwaardig dat u verklaarde na uw terugkeer in 2006 nooit over een Eritrees identiteitsdocument te hebben beschikt hoewel u toen meerderjarig was (p. 22) en uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratief dossier dat in Eritrea er een identiteitsdocument bestaat – eveneens “blue card” genaamd – die elke Eritreeër vanaf 18 jaar verplicht is altijd bij zich te dragen is het eigenaardig dat u dit identiteitsdocument schijnbaar niet eens bleek te kennen (p. 22). Daarenboven blijkt uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratief dossier dat in Eritrea een identificatieplicht geldt en dat men bij het niet kunnen tonen van identiteitspapieren men het risico loopt te worden gearresteerd. Bovendien bevinden in de praktijk zich in het hele land langs de doorgaande wegen controleposten, waar burgers door politie, leger of veiligheidsdiensten op hun papieren worden gecontroleerd. Vooral in de steden vinden vaak extra controles plaats (zie informatie in administratief dossier). Uw bewering dat noch uzelf noch uw vader na jullie terugkeer naar Eritrea in 2006 (G.K.) geen enkel identiteitsdocument bezaten komt gezien de lokale omstandigheden dan ook niet geloofwaardig over. Uw bewering dat uw vader van plan was een Eritrees identiteitsdocument aan te vragen maar geen tijd had (p. 22) komt dan ook geheel verzonnen over.

Bovenstaande vaststellingen leiden er in ieder geval toe te kunnen stellen dat u er niet in slaagt uw beweerde verblijf in Eritrea noch uw Eritrese nationaliteit aannemelijk te maken, en dit noch via officiële documenten, noch via uw verklaringen tijdens het gehoor.

Uw identiteit, nationaliteit en reisweg kunnen, bij gebrek aan geldige documenten ter zake, niet worden nagegaan.

Bijgevolg maakt u geenszins aannemelijk dat in uwen hoofde een “gegronde vrees voor vervolging” zoals bepaald in de Conventie van Genève in aanmerking kan worden genomen, of dat u bij een eventuele terugkeer naar uw land van oorsprong een “reëel risico op het lijden van ernstige schade” zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming zou lopen. U beroept zich voor uw verzoek om subsidiaire bescherming immers op dezelfde elementen als deze van uw asielrelaas. Gelet op de ongeloofwaardigheid ervan, kan u bijgevolg evenmin de subsidiaire beschermingsstatus op basis van artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet worden toegekend.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van deze inzake EU-onderdanen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht, die inhoudt dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95*). Aldus treedt de Raad niet louter op als annulatierechter. Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund (RvS 30 oktober 2008, nr. 187.504).

2.2. Bij de uiteenzetting van het middel blijkt dat verzoekster opkomt tegen de inhoudelijke motieven van de bestreden beslissing en wil dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de feitelijke beoordeling overdoet. Zij voert dan ook de schending van de materiele motiveringsplicht aan.

3. Nopens de status van vluchteling en de subsidiaire beschermingsstatus

3.1. Verzoekster voert aan dat zij maar tot amper 8 jaar naar school is gegaan en dan ook als quasi ongeletterd, minstens volstrekt onvoldoende geschoold, moet worden beschouwd. Vervolgens werd zij tijdens het interview voor het Commissariaat-Generaal geconfronteerd met allerhande ingewikkelde (zelfs voor haar raadsman) vraagstellingen over identiteitspapieren, bepaalde te vervullen voorwaarden om deze te verkrijgen, alsmede tot slot een onafhankelijkheidsreferendum dat nota bene plaatsvond toen verzoekster amper 5 jaar oud was. Gegeven de ongeschoolde aard van verzoekster, uit ongemak en onder de indruk van de omstandigheden van het interview, heeft verzoekster dan wellicht een en ander door elkaar geslagen. Echter zegt zulks in zijn geheel niets (bepalend) over de geloofwaardigheid van verzoekster. Men kan toch niet in alle redelijkheid van een zwakbegaafde asielzoeker verwachten dat zij in detail op de hoogte zou zijn van alle voorwaarden om bepaalde identiteitspapieren te kunnen verkrijgen, laat staan van enig ooit plaatsgevonden referendum, wanneer deze vragen betrekking hebben, hoofdzakelijk op haar vader en een periode toen zij nog een kind was. En voor zover verzoekster, hetzij haar vader, geen Eritrese identiteitspapieren zouden hebben gehad, betekent zulks nog niet dat zij zichzelf wel degelijk als Eritreër konden beschouwen, enkel en alleen omwille van hun afkomst. Verzoekster bevestigt verder dat zij inderdaad gedurende jaren geen contact meer had met haar moeder, doch dat zulks blijkbaar een eigen keuze van haar moeder betrof. Vervolgens is het geenszins ongewoon dat, wanneer een kind 18 wordt, hij of zij op zoek wenst te gaan naar zijn/haar biologische vader/moeder, wanneer deze al lange tijd spoorloos is. Het is dan toch logisch dat verzoekster pas met haar zoektocht begon, toen zij volwassen was geworden. Dat haar vader mogelijks andere motieven had om Ethiopië te verlaten, hoeft daarom nog niets te zeggen over deze van verzoekster. In deze kan verzoekster niet verweten worden te weinig kennis te hebben (gehad) over het beleid in Eritrea. Het weze herhaald dat verzoekster quasi ongeschoold is, alsook haar voorname beweegreden voor haar terugkeer naar Eritrea de zoektocht naar haar moeder was, zodat het beleid van dat land sowieso ondergeschikt was voor verzoekster. Ten slotte vraagt verzoekster zich terecht af of autochtonen in België ook alle kennis zouden bezitten over het beleid in de buurlanden van België, laat staan in België zelf. Aangaande de aardrijkskundige, politieke en geschiedkundige situering van haar geboortedorp en Eritrea in het algemeen, meent verzoekster dat het Commissariaat-generaal onrealistische verwachtingen koestert ten opzichte van verzoekster als asielzoeker. Er mag immers niet vergeten worden dat verzoekster quasi ongeschoold is, nauwelijks enkele maanden in Eritrea heeft verbleven en ook autochtone Belgen moeite zouden hebben met het opnoemen van aardrijkskundige, politieke en geschiedkundige feiten betreffende de regio waar zij wonen of zijn opgegroeid.

3.2. De identiteit, nationaliteit en herkomst maken de kernelementen uit in een asielprocedure. Het is binnen het kader van deze fundamentele gegevens dat een asielrelaas op zijn intrinsieke merites kan beoordeeld worden. Het principe van internationale bescherming als surrogaat en laatste uitweg voor het ontbreken van een nationale bescherming, veronderstelt de plicht van elke asielzoeker eerst de nationaliteit en bescherming te benutten waarop hij aanspraak kan maken. Bij de beoordeling van de noodzaak aan internationale bescherming en derhalve de vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, is het essentieel bij voorbaat te bepalen in welk(e) land(en) van herkomst enerzijds de vervolging zich voordoet of ernstige schade veroorzaakt wordt en anderzijds in welk(e) land(en) van herkomst bescherming kan worden gezocht en effectief kan worden ingeroepen in de zin van artikel 48/5, § 1 en 2 van de vreemdelingenwet.

De commissaris-generaal heeft dan ook terecht eerst verzoeksters voorgehouden herkomst en nationaliteit beoordeeld. In deze wijst de Raad er ook op dat verzoeksters opmerking dat "*het Commissariaat-Generaal zich in casu al te zeer gefocust heeft op de Eritrese connectie van verzoekster, zulks waar zij uiteindelijk finaal Libië is moeten ontvluchten en niet Eritrea*" niet nuttig wordt aangevoerd daar verzoekster voorhoudt dat zij de Eritrese nationaliteit en herkomst geniet, zodat hieruit voortvloeit dat in zoverre verzoekster in Libië problemen kende, zij bescherming diende te zoeken in het land van haar nationaliteit, tenzij zij aannemelijk maakt ook daar vervolgd te zijn, en niet in een Europees land.

3.3. Voor zover een kandidaat-vluchteling geen waarheidsgetrouwe identiteitsdocumenten neerlegt, moet zijn voorgehouden identiteit op overtuigende wijze blijken uit zijn verklaringen. Hierbij blijkt uit vaste rechtspraak dat de asielzoeker in staat moet zijn te antwoorden op eenvoudige vragen in verband met de streek van afkomst, vooral in het geval dat men geen enkel overtuigend identiteitsdocument kan

voorleggen (RvS 6 januari 2003, nr. 114.251; RvS 12 februari 2003, nr. 115.776). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204).

3.4. Verzoekster brengt *in casu* geen elementen aan waaruit zou kunnen blijken dat ze de Eritrese nationaliteit geniet of van Eritrese herkomst is, zoals blijkt uit hetgeen volgt.

3.4.1. Uit de aan het administratief dossier toegevoegde informatie blijkt dat volgens het Ethiopische recht van 1952 tot 2003 alle Eritreërs het Ethiopische staatsburgerschap bezaten en dat elke persoon van wie de vader en/of moeder het Ethiopische staatsburgerschap bezat, toen ongeacht de etnische afkomst, op dit staatsburgerschap aanspraak maakte. In tegenstelling tot wat verzoekster voorhoudt, namelijk dat haar ouders enkel de Eritrese nationaliteit hadden en nooit andere nationaliteiten hebben gehad (gehoor p. 3), konden haar ouders bij haar geboorte (1988) de Eritrese nationaliteit onmogelijk bezitten gezien Eritrea toen nog niet onafhankelijk was. Uit de bewering dat verzoeksters ouders beiden in Asmara werden geboren – wat niet wordt aangetoond – kan dan ook enkel worden besloten dat ze bij verzoeksters geboorte krachtens het toen geldende Ethiopische recht Ethiopische staatsburgers waren. Verzoekster stelt in 1988 in Areza geboren te zijn, wat toen nog Ethiopië was en had aldus, in tegenstelling tot hetgeen zij voorhoudt (gehoor p. 3), krachtens het Ethiopische recht bij haar geboorte de Ethiopische nationaliteit. Verzoekster brengt thans geen informatie aan die dit weerlegt.

3.4.2. Er zijn dan ook geen redenen waarom verzoekster haar identiteitsdocumenten niet neerlegt zeker indien verzoeksters nationaliteit gewijzigd werd dan wel deze van haar ouders. Uit de aan het administratief dossier toegevoegde informatie blijkt in deze dat wie na 1992 de Eritrese nationaliteit wilde gebruiken, in 1993 aan het Eritrese onafhankelijkheidsreferendum moest deelnemen en daarvoor een Eritrees identiteitsbewijs ontving. Niettegenstaande verzoekster verklaart dat haar vader een Eritrese identiteitskaart bezat, zijn haar verklaringen ter zake veruit onvoldoende om ook dit aannemelijk te maken, te meer verzoekster *per impossibele* verklaarde “*ik denk dat hij de Eritrese identiteitskaart al had toen we Areza verlieten*” (gehoor p.14-15) en verder initieel verklaarde “*ik denk niet dat hij stappen ondernam [om na de onafhankelijkheid van Eritrea in 1991 de Eritrese nationaliteit te verwerven]*” om dit nadien dan te wijzigen in “*ik denk dat hij deelnam*” (gehoor p. 15). Indien verzoekster verder herhaaldelijk verklaart dat haar vader reeds een Eritrese identiteitskaart bezat (gehoor p. 15), dan klemt dit zowel met haar andere verklaringen dat ze geen documenten hadden om de grens over te steken (gehoor p. 12) als dat haar vader bij zijn terugkomst in 2006 in Eritrea “*hij was van plan een Eritrees identiteitsdocument aan te vragen*” (gehoor p. 22). Wat ook verzoeksters verstandelijke capaciteiten moge zijn, kan niet aangenomen worden dat verzoekster zich niet herinnert of zij als meerderjarige met haar nieuwe documenten gecontroleerd werd aan de grens met Eritrea.

Verzoekster wijzigt haar verklaringen voortdurend, wat de geloofwaardigheid ervan ernstig ondergraaft. De beslissing van een persoon om zijn land te verlaten is dermate fundamenteel en ingrijpend dat hij bij machte moet zijn om desbetreffend een volledig en coherent verhaal te vertellen. Het argument dat verzoekster zenuwachtig was, doet geen afbreuk aan deze plicht (RvS 5 januari 2007, nr. 166.377), evenmin wanneer verzoekster stelt dat ze “*uit ongemak en onder de indruk van de omstandigheden van het interview, heeft verzoekster dan wellicht een en ander door elkaar geslagen*”. Indien nog kan worden aangenomen dat verzoekster nog jong was ten tijde van het referendum, dan geldt dit niet meer wanneer zij en haar vader terugkeerden naar Eritrea, noch verhindert dit dat zij haar eigen statuut kan kennen en toelichten, minstens doordat haar vader of opvangfamilie haar hierover zouden ingelicht hebben. Immers verzoekster had hoe dan ook als meerderjarige zelfstandig haar nationaliteitswijziging moeten doen wat steeds een ingewikkelde procedure is nu ze ook afstand van de Ethiopische nationaliteit had moeten aanvragen en ondertekenen. De Raad ziet verder evenmin in waarom haar beperkte scholing verzoekster zou verhinderen uniforme verklaringen af te leggen, laat staan haar zou beletten verklaringen af te leggen die stroken met de uit de objectieve informatie blijkende gegevens. Bovendien worden geen elementen aangebracht die erop kunnen wijzen dat verzoeksters inherente verstandelijke vermogens zouden zijn aangetast, zoals het verzoekschrift voorhoudt. Uit de gehoorverslagen blijkt daarenboven dat de dossierbehandelaar eenvoudige en duidelijke vragen stelde die verzoekster vlot kan volgen en zij de logica en de inhoud van de vragen correct begrijpt. Dat verzoekster zichzelf als Eritrese zou beschouwen, verhindert niet dat zij moet aantonen dat zij ook werkelijk de Eritrese nationaliteit en herkomst geniet, *quod in casu non*.

Derhalve kan niet worden ingezien waarom verzoekster, die zelf verklaart nooit Eritrese (of andere) identiteitsdocumenten te hebben gehad (gehoor p. 3, p. 14, p. 17, p. 22), een andere dan de Ethiopische nationaliteit zou bezitten, minstens wordt dit niet weerlegd, te meer gezien zij gedurende 18 jaar probleemloos en ononderbroken in Addis Ababa, Ethiopië heeft gewoond (gehoor p. 7) en hier ook naar school is gegaan (gehoor p. 21), wat een legaal statuut veronderstelt. Verzoekster beperkt zich tot met de objectieve informatie strijdige verklaringen inzake haar nationaliteit, doch maakt op geen enkele wijze aannemelijk de Eritrese nationaliteit te bezitten, noch dat haar ouders de Eritrese nationaliteit bezaten. Derhalve maakt zij evenmin aannemelijk dat haar asielrelaas ten opzichte van Eritrea moet beoordeeld worden.

3.4.3. Ten overvloede kan er op gewezen worden dat verzoekster geen Tigrinya spreekt (gehoor p. 20) zodat ook hieruit haar etnische herkomst niet kan blijken.

3.4.4. Verzoekster heeft twee jaar lagere school gevolgd (vragenlijst 10.a) zodat ze beperkt geschoold is. Verzoeksters beperkte scholing kan dan ook niet overtuigen als verschoning voor haar ontoereikende kennis over haar beweerde dorp en regio in Eritrea. Minstens kan van verzoekster verwacht worden dat ze haar leefomgeving beschrijft waar ze in totaal acht maanden verbleef toen zij reeds achttien jaar was. Immers, van een persoon met beperkte opleiding kan redelijkerwijs wel worden verwacht dat hij doorleefde ervaringen kan geven en kan antwoorden op eenvoudige en elementaire vragen in verband met zijn directe leefomgeving, ook indien het een verblijf van “*nauwelijks enkele maanden*” betrof zoals het verzoekschrift stelt. Aan verzoekster werden bovendien zowel open als concrete vragen gesteld die peilen naar bijzonderheden die eenieder die afkomstig is van Eritrea moet kennen. Nergens wordt verwacht dat verzoekster alle antwoorden kan geven op elke vraag van de dossierbehandelaar maar het geheel van haar verklaringen moet wel een bekendheid aantonen met de plaats waar ze gewoond heeft, problemen gehad heeft en daarom gevluht is. Verzoekster overtuigt dan ook allerminst. In zoverre verzoekster haar ongeletterdheid inroept om haar onwetendheid te verschonen kan worden vastgesteld dat dit haar niet heeft belet om een veel ingrijpendere reis naar Europa op te zetten. Verzoeksters verklaringen zijn ongerijmd, ze migreert naar Eritrea, alwaar zij haar religie niet vrijelijk kan beleven, en vandaar naar Libië en Europa, maar zou onbekwaam zijn om dit alles toe te lichten.

3.5. Indien verzoekster overigens meent dat zowel zij als haar vader dienstplichtig waren (gehoor p. 28), dan toont zij niet aan hoe de Eritrese overheid van hun aanwezigheid op de hoogte was, gezien zij zich in Eritrea niet ingeschreven hebben noch andere identiteitsdocumenten hadden, laat staan hoe zij op basis van hun niet-Eritrese dan wel illegale verblijfsstatuut kunnen opgevorderd worden om in een vijandig land de dienstplicht te vervullen. Evenmin ziet de Raad in waarom verzoekster en haar vader, die een fervent aanhanger van de pinsterkerk was, naar een land zouden trekken waarin volgens de objectieve informatie dit geloof ernstig beknot en vervolgd wordt. Het is niet ernstig dat zij zich hierover niet geïnformeerd zouden hebben. Indien overigens kan aangenomen worden dat verzoekster haar moeder ging opzoeken, dan klemmt dit echter ernstig met het feit dat zij zich dermate weinig heeft geïnformeerd of geïnteresseerd in de lotgevallen van haar moeder, onder meer door zich bij haar vader, haar opvangfamilie of via haar vader bij haar oom Y. te informeren (gehoor p. 21). Ten slotte indien verzoekster enkel naar Eritrea ging omdat ze haar moeder wenste te ontmoeten dan kan niet worden ingezien waarom dit via een migratie diende te gebeuren en evenmin waarom verzoekster zich niet voorafgaandelijk informeerde over diens verblijfplaats.

3.6. Verzoekster beperkt zich verder tot het herhalen van het asielrelaas en het negeren van de motieven en de conclusies van de bestreden beslissing, het maken van verwijten naar het CGVS en het maken van persoonlijke en algemene vergoelijkningen en niet vergelijkbare excuses (“*Ten slotte vraagt verzoekster zich terecht af of autochtonen in België ook alle kennis zouden bezitten over het beleid in de buurlanden van België, laat staan in België zelf*”), maar laat na concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren die de motieven van de bestreden beslissing kunnen weerleggen die steun vinden in het administratieve dossier en op omstandige wijze worden uitgewerkt in de bestreden beslissing. Derhalve blijft de bestreden beslissing overeind.

3.7. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.

3.8. Verzoekster meent minstens in aanmerking te komen voor het subsidiair beschermingsstatuut in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Aangezien dat verzoekster zich beroept op haar asielrelaas en de feiten aan de basis van dit relaas niet geloofwaardig werden bevonden, zijn er derhalve geen “zwaarwegende gronden” om aan te nemen dat verzoekende partij op grond van deze feiten “een reëel risico zou lopen” “de doodstraf of executie” of “foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst” zou ondergaan in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

3.9. Verzoekster toont niet aan aanspraak te kunnen maken op de bepalingen van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

3.10. Er wordt geen gegronnd middel aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen juli tweeduizend dertien door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

K. DECLERCK